

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 762

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 august 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 326 din 14 iunie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005	1-4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
727. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale privind aprobarea Catalogului oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2005.....	5
4.655. — Ordin al ministrului educației și cercetării pentru aprobarea Metodologiei privind evaluarea unităților de învățământ preuniversitar în vederea acreditării	5-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 326

din 14 iunie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69.1
din Regulamentul de transport pe căile ferate din România,
aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrică” — S.A. București în Dosarul nr. 4.084/2004 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 iunie 2005, fiind consemnate în încheierea din acea dată,

când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în conformitate cu dispozițiile art. 57 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 14 iunie 2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.084/2004, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni prin care se solicită obligarea autorului excepției la plata penalităților pentru executarea cu întârziere a plății unor prestații de transport.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că este neconstituțional textul „art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 [...] prin care s-a aprobat Regulamentul de transport pe căile ferate din România, regulament care, prin prevederile art. 93.1, coroborate cu art. 87.1 și art. 87.2, este contrar normelor constituționale”, întrucât creează „un privilegiu nepermis” operatorului de transport feroviar. Se susține în acest sens că, potrivit reglementărilor legale criticate, „termenul de acțiune al căii ferate [contra beneficiarilor transportului efectuat] este de 3 ani, în timp ce termenul de prescripție a dreptului la acțiune [...] contra căii ferate este de 1 an”. Tot astfel, autorul excepției arată că art. 58 din Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare prevede că „termenul de introducere a acțiunilor judecătorești împotriva căii ferate, cât și acțiunile acesteia împotriva expeditorilor și destinatarilor este de un an”. În consecință, se apreciază că „atât reclamanta, cât și pârâta sunt persoane juridice de drept privat român și trebuie să se bucure de o protecție egală din partea legii și sub aspectul termenului special de prescripție a dreptului la acțiune”. Totodată, se consideră că, în conformitate cu „principiul simetriei obligațiilor și din rațiuni de egalitate de tratament juridic [...], termenul special de prescripție a dreptului de acțiune de 1 an izvorât din contractul de transport trebuie să fie aplicabil și acțiunilor căii ferate contra expeditorului/destinatarului/beneficiarului”. În consecință, se consideră a fi încălcate prevederile art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 44 alin. (2) din Constituție. De asemenea, se mai susține că textul criticat încalcă dispozițiile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 26 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului.

Totodată, în susținerea excepției autorul acesteia invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994 prin care s-a stabilit că „liberul acces la justiție se realizează numai în respectul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, astfel încât orice excludere care ar avea semnificația încălcării egalității de tratament juridic este neconstituțională”.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În argumentarea acestei opinii instanța arată că „instituția prescripției dreptului la acțiune și termenele în raport cu care se calculează aceasta nu poate fi considerată o încălcare a accesului liber la justiție, ci o expresie a ordinii de drept care presupune finalizarea raporturilor juridice dintre părți într-un termen rezonabil”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că instituirea unui termen de prescripție special, derogatoriu de la dreptul comun în materia prescripției extinctive, este un atribut al legiuitorului și nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (2) și ale art. 44 alin. (2) din Constituție. De asemenea, se consideră că instituirea unui asemenea termen este „determinată de necesitatea finalizării, cu celeritate, a anumitor situații juridice [și] constituie o expresie a ordinii de drept, care presupune tranșarea raporturilor juridice într-un termen rezonabil”.

Totodată, se arată că un asemenea termen special de prescripție a fost prevăzut datorită „specificului normelor cu privire la drepturile, obligațiile și răspunderile administratorului și gestionarilor infrastructurii feroviare, ale operatorilor de transport feroviar și ale beneficiarilor transporturilor efectuate pe căile ferate din România”.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât instituirea unui termen de prescripție special „nu reprezintă o încălcare a Constituției, ci o normă specială care derogă de la cea generală în materia prescripției extinctive”. Totodată, Guvernul apreciază că „aplicarea principiului simetriei [în cauza de față] nu are nici un argument valid care ar putea să o facă aplicabilă în contextul dat”.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, întrucât dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005 pentru aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România. În consecință, se consideră că, „în condițiile în care textul de lege criticat pentru neconstituționalitate a fost abrogat, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță numai asupra excepțiilor de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții legale în vigoare”. Totodată, în acest sens sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 44 din 23 martie 1999 și nr. 331 din 3 decembrie 2002.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 privind aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 29 august 1997. Curtea observă că în realitate, așa cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia contestă constituționalitatea dispozițiilor art. 93.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, astfel cum a fost aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 41/1997.

Anterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 41/1997 a fost abrogată prin dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 7/2005 pentru aprobarea Regulamentului de transport pe căile ferate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 31 ianuarie 2005. Curtea reține însă că soluția legislativă inițială, cuprinsă în art. 93.1 din regulament, a fost conservată și preluată de dispozițiile art. 69.1 din regulamentul aprobat prin această din urmă ordonanță. În consecință, potrivit jurisprudenței sale, prin prezenta decizie Curtea urmează a se pronunța cu privire la constituționalitatea acestui text legal, care are următorul cuprins: „69.1. Acțiunea izvorâtă din contractul de transport se prescrie în termen de un an.”

Textele constituționale expres invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2), precum și cele ale art. 44 alin. (2). Curtea reține că, deși autorul excepției invocă în susținerea acesteia textul întreg al art. 44 alin. (2) din Constituție, în realitate din motivarea formulată rezultă că acesta se referă numai la teza întâi a textului. De asemenea, Curtea observă că autorul excepției face referire în susținerea excepției și la principiul liberului acces la justiție, astfel încât Curtea urmează a reține în analiza sa ca fiind invocate în susținerea criticii de neconstituționalitate și dispozițiile art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*
(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*”;

— Art. 21 alin. (1)–(3): „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”;

— Art. 44 alin. (2) teza întâi: „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*”

Totodată, Curtea constată că, astfel cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate, în susținerea acesteia sunt invocate și prevederile art. 7 teza întâi din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 26 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974, și ale art. 58 pct. 1 teza întâi din Apendicele B la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare din 9 mai 1980, ratificată prin Decretul nr. 100/1983, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 23 din 1 aprilie 1983, aceste texte având următorul cuprins:

— Art. 7 teza întâi din Declarația Universală a Drepturilor Omului: „*Toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecție a legii.*”;

— Art. 26 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice ale omului: „*Toate persoanele sunt egale în fața legii și au, fără discriminare, dreptul la o ocrotire egală din partea legii.*”;

— Art. 58 pct. 1 teza întâi din Apendicele B la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare: „*Acțiunea izvorâtă din contractul de transport se prescrie prin trecerea unui an.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate instituie un termen special de prescripție a dreptului la acțiune în favoarea operatorului de transport feroviar, ceea ce este de natură a încălca principiile egalității, liberului acces la justiție și garantării proprietății private.

Curtea reține că, în sine, textul legal criticat nu conține măsuri de natură a încălca dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, acesta prevăzând doar că acțiunea izvorâtă din contractul de transport se prescrie în termen de un an, text care, de altfel, preia în mod identic prevederile art. 58 pct. 1 teza întâi din Apendicele B la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare din 9 mai 1980.

Curtea constată însă că invocarea de către autorul excepției a unei anumite practici contradictorii a instanțelor judecătorești cu privire la aplicarea textului art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România nu este relevantă sub aspectul controlului de constituționalitate. Aceasta deoarece, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional realizează un „control de constituționalitate a legilor și altor acte normative” și, în consecință, nu poate controla interpretarea și aplicarea dată de instanțele judecătorești textelor de lege. Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a

legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale”, ceea ce, coroborat cu prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, referitoare la recursul în interesul legii, nu poate duce decât la concluzia că este de competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție să asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești.

Curtea constată că dispozițiile art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005, nu încalcă prevederile art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție, întrucât stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție și la un proces echitabil. În acest sens, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, s-a statuat că judecătorul „spune dreptul» [...], dar numai în formele și în condițiile procedurale instituite de lege. Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

De altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că dreptul de acces la justiție nu este absolut, „ci este un drept ce poate fi supus unor limitări aduse implicit, cu excepția restrângerilor care aduc atingere chiar substanței dreptului”. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit*, 1975, *Tolstoy Miloslavsky împotriva Regatului Unit*, 1995, *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, 1996, precum și *Z. și alții împotriva Regatului Unit*, 2001.

În legătură cu susținerile referitoare la îngrădirea accesului liber la justiție prin instituirea termenelor de

prescripție, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003. Prin această decizie s-a statuat că „instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngrădească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile”. În cauză, de altfel, așa cum se arată în punctul de vedere comunicat de președintele Camerei Deputaților, Curtea observă că instituirea termenului de prescripție special de un an se impune datorită specificului drepturilor, obligațiilor și răspunderilor ce revin administratorului și gestionarilor infrastructurii feroviare, operatorilor de transport feroviar, precum și beneficiarilor transporturilor efectuate pe căile ferate din România.

În consecință, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, deși stabilesc un termen de prescripție mai scurt decât cel general pentru introducerea acțiunii în justiție, nu aduc atingere înseși existenței dreptului și urmăresc un scop vădit legitim.

În ceea ce privește susținerea că dispozițiile legale ar încălca prevederile art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, privind garantarea dreptului de proprietate, Curtea reține că aceste dispoziții constituționale nu au incidență în cauză.

Totodată, Curtea constată că nu este întemeiată nici susținerea încălcării prevederilor art. 58 pct. 1 teza întâi din Apendicele B la Convenția cu privire la transporturile internaționale feroviare din 9 mai 1980, întrucât dispoziția legală criticată preia în mod identic textul convenției invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69.1 din Regulamentul de transport pe căile ferate din România, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 7/2005, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. București în Dosarul nr. 4.084/2004 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Catalogului oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2005

Văzând Referatul de aprobare nr. 2.832 din 21 iunie 2005,

având în vedere prevederile art. 37 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 266/2002 privind producerea, prelucrarea, controlul și certificarea calității, comercializarea semințelor și a materialului săditor, precum și înregistrarea soiurilor de plante,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării RURALE, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Catalogul oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2005, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Catalogul oficial al soiurilor de plante de cultură din România pentru anul 2005 cuprinde soiurile înregistrate pentru cultură în România în anul 2005.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Gheorghe Flutur

București, 29 iulie 2005.
Nr. 727.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei privind evaluarea unităților de învățământ preuniversitar în vederea acreditării

În baza prevederilor Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 87/1998 privind evaluarea și acreditarea învățământului preuniversitar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 196/1999,

având în vedere dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 858/2002 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale de Evaluare și Acreditare a Învățământului Preuniversitar, precum și a comisiilor de evaluare și acreditare a învățământului preuniversitar județene și a municipiului București,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 223/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Metodologia privind evaluarea unităților de învățământ preuniversitar în vederea acreditării, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Prevederile prezentului ordin sunt valabile și se aplică până la data intrării în vigoare a Metodologiei de evaluare instituțională și de acreditare, elaborată de Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar.

Art. 2. — Comisia Națională de Evaluare și Acreditare a Învățământului Preuniversitar, inspectoratele școlare județene/al municipiului București și unitățile de învățământ preuniversitar vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Mircea Miclea

București, 22 iulie 2005.
Nr. 4.655.

METODOLOGIE

privind evaluarea unităților de învățământ preuniversitar în vederea acreditării

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Activitatea de evaluare în vederea acreditării este realizată de Comisia Națională de Evaluare și Acreditare a Învățământului Preuniversitar, denumită în continuare *Comisia națională*, și de comisiile de evaluare și acreditare a învățământului preuniversitar județene și a municipiului București, denumite în continuare *comisii județene*, care funcționează în subordinea acesteia.

(2) Activitatea Comisiei naționale și a comisiilor județene se desfășoară cu respectarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 87/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 196/1999, și ale Hotărârii Guvernului nr. 858/2002.

CAPITOLUL II

Evaluarea în vederea acreditării

Art. 2. — Unitățile de învățământ preuniversitar autorizate au obligația de a solicita acreditarea după absolvirea a 4 promoții.

Art. 3. — (1) În vederea obținerii acreditării, unitatea de învățământ preuniversitar autorizată depune la Comisia națională sau la comisiile județene, după caz, o cerere-tip, însoțită de un raport de autoevaluare, care trebuie să cuprindă următoarele documente:

a) studiu privind stadiul de dezvoltare a unității de învățământ preuniversitar, precum și eficiența internă și externă a acesteia (de la autorizarea de încredere până la momentul respectiv);

b) noul proiect de dezvoltare instituțională, în baza diagnozei realizate și prin comparație cu proiectul inițial; proiectul va fi realizat pe termen de 5 ani și va fi avizat de consiliul local și, după caz, de comitetul local de dezvoltare a parteneriatului social pentru formarea profesională;

c) fișă instituțională-tip;

d) copie de pe autorizația de încredere;

e) acte patrimoniale, respectiv lista spațiilor deținute în proprietate (se vor anexa copii de pe actele de proveniență) și lista obiectelor de inventar și a mijloacelor fixe aflate în proprietatea unității de învățământ (se va menționa proveniența acestora, respectiv data de înregistrare);

f) acte privind baza materială închiriată (copii de pe contractele de închiriere, valabile cel puțin 2 ani sau cu posibilități de prelungire);

g) acte privind asigurarea condițiilor de securitate și igienico-sanitare, respectiv copie de pe autorizația sanitară de funcționare pentru fiecare dintre spațiile utilizate în procesul instructiv-educativ (vizată pentru anul școlar în curs) și copie de pe avizul PSI pentru fiecare dintre spațiile utilizate în procesul instructiv-educativ (în perioada de valabilitate);

h) acte privind încadrarea cu personal de conducere, personal didactic, personal didactic auxiliar, personal administrativ, de la data obținerii autorizării de încredere până la data solicitării acreditării (copii de pe statele de funcții), și acte care atestă participarea acestora la cursuri de formare continuă;

i) copie de pe planul de școlarizare aprobat și realizat de la data obținerii autorizării de încredere până la data solicitării acreditării;

j) acte privind curriculumul utilizat pe ultimul ciclu de învățământ (se va anexa declarația directorului unității de învățământ privitoare la curriculumul utilizat; în cazul în care se folosesc planuri și programe de învățământ alternative, acestea se vor anexa în copie; de asemenea, se va anexa copie de pe curriculumul în dezvoltare locală, cu avizul inspectoratului școlar județean/al municipiului București);

k) acte financiar-contabile, respectiv certificatul de înregistrare fiscală a unității de învățământ autorizate, bilanțul contabil pentru fiecare an financiar de la data obținerii autorizării de încredere până la data solicitării acreditării, ultima bilanță analitică de verificare financiar-contabilă, tipul de contract de școlarizare încheiat cu părinții/elevii în fiecare an din ultimul ciclu de învățământ (dacă este cazul) și copia rapoartelor anuale de activitate și financiar-contabile;

l) acte privind rezultatele elevilor, performanțele obținute la concursuri și olimpiade școlare, rezultatele obținute la testările naționale, examenele de bacalaureat și de finalizare a studiilor, după caz, și situațiile privind inserția absolvenților pe piața forței de muncă, după caz;

m) acte privind inspecțiile și controalele efectuate în unitatea de învățământ în perioada de funcționare provizorie, conform Registrului de procese-verbale de inspecții, precum și rapoartelor de constatare;

n) copii de pe protocoalele/acordurile de colaborare, de pe declarațiile de parteneriat între școală și autoritățile locale sau alte organisme, instituții, agenți economici, de la data obținerii autorizării de încredere până la data solicitării acreditării;

o) copie de pe ordinul de plată a taxei de evaluare.

(2) Datele conținute în raportul de autoevaluare sunt asumate, sub semnătură și cu aplicarea sigiliului școlii, de către conducerea unității de învățământ preuniversitar.

(3) Raportul de autoevaluare este înregistrat și verificat de personalul din aparatul propriu al Comisiei naționale, respectiv de președinții comisiilor județene, după caz.

(4) În cazul în care din documentația depusă lipsesc documente dintre cele menționate la alin. (1), se comunică unității de învățământ preuniversitar necesitatea completării documentației, în termen de 15 zile de la înregistrare, sub sancțiunea respingerii cererii de acreditare ca inadmisibilă.

Art. 4. — (1) Experții din aparatul propriu al Comisiei naționale, respectiv președinții comisiilor județene, după caz, întocmesc fișa de expertiză a documentelor din raportul de autoevaluare, în maximum 20 de zile de la înregistrarea acestuia.

(2) Raportul de autoevaluare se completează, după caz, cu datele și informațiile suplimentare solicitate de Comisia națională, în conformitate cu criteriile și cu standardele naționale de evaluare și de acreditare.

(3) Președinții comisiilor județene pot solicita sprijinul personalului din aparatul propriu al Comisiei naționale în realizarea expertizei documentației de evaluare. După întocmirea fișei de expertiză, președinții comisiilor județene comunică în scris Comisiei naționale, în maximum 5 zile, principalele date privind cererea adresată, numărul raportului de autoevaluare și solicită un observator pentru desfășurarea vizitei de evaluare.

(4) Fișa de expertiză se pune la dispoziția membrilor Comisiei naționale, respectiv ai comisiilor județene, după caz.

Art. 5. — (1) Procedurile de evaluare în vederea acreditării se derulează în conformitate cu prevederile art. 7 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 858/2002, în baza criteriilor și a standardelor naționale de evaluare și de acreditare.

(2) Comisia națională se organizează pe subcomisii de evaluare și acreditare, denumite în continuare *subcomisii*, în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 87/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 196/1999, și ale art. 4 alin. (1) lit. c) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 858/2002.

(3) Subcomisiile efectuează vizite în teren, în baza deciziei președintelui, emisă conform hotărârii Comisiei naționale.

(4) În cadrul vizitelor de evaluare subcomisiile verifică documentația cuprinsă în raportul de autoevaluare, îndeplinirea criteriilor și a standardelor naționale de evaluare și de acreditare, precum și respectarea legislației în domeniul învățământului de către unitatea de învățământ preuniversitar respectivă.

(5) Subcomisiile întocmesc un raport de evaluare pentru fiecare nivel de învățământ/specializare/calificare profesională evaluat/evaluată.

Art. 6. — (1) Pentru unitățile de învățământ de nivel liceal și postliceal, Comisia națională, întrunită în ședință ordinară, analizează rapoartele de evaluare întocmite de subcomisiile desemnate și propune acordarea/neacordarea acreditării pentru fiecare specializare/calificare profesională evaluată.

(2) Propunerea Comisiei naționale se înaintează ministrului educației și cercetării în vederea emiterii ordinului de acordare/neacordare a acreditării pentru fiecare specializare/calificare profesională evaluată.

Art. 7. — (1) Pentru unitățile de învățământ de nivel preșcolar, primar, gimnazial, precum și pentru școlile de arte și meserii, președinții comisiilor județene înaintează Comisiei naționale propunerea acestora de acordare/neacordare a acreditării, raportul de autoevaluare al unității de învățământ evaluate și copia de pe raportul de evaluare întocmit, în maximum 15 zile de la încheierea vizitei de evaluare.

(2) Președintele Comisiei naționale, în baza verificării documentelor menționate la alin. (1), precum și în baza raportului de constatare întocmit de membrul Comisiei naționale desemnat ca observator, în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) lit. g) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 858/2002, validează/invalidează propunerea comisiilor județene pentru nivelul respectiv.

(3) Validarea propunerii de acordare/neacordare a acreditării se comunică în scris președinților comisiilor județene, în termen de 15 zile de la primirea documentelor.

(4) În cazul invalidării propunerii, președintele Comisiei naționale comunică în scris președinților comisiilor județene, în termen de 15 zile de la primirea documentelor, motivele de invalidare.

(5) Președinții comisiilor județene prezintă inspectorului școlar general raportul de evaluare, propunerea comisiilor județene pentru nivelul respectiv și comunicarea de validare a propunerii, primită de la președintele Comisiei naționale. În situația invalidării propunerii, președinții comisiilor județene au obligația de a prezenta inspectorului școlar general motivele de invalidare comunicate de președintele Comisiei naționale.

(6) În baza documentelor menționate la alin. (5) inspectorul școlar general emite decizia de acordare/

neacordare a acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar respectivă.

Art. 8. — (1) Rapoartele de evaluare în vederea acreditării constituie înscrisuri publice, cu toate consecințele prevăzute de lege, și se aduc la cunoștință unității de învățământ preuniversitar evaluate, în termen de 30 de zile de la emiterea ordinului ministrului educației și cercetării, respectiv a deciziei inspectorului școlar general privind acordarea/neacordarea acreditării.

(2) Ordinul ministrului educației și cercetării privind acreditarea/neacreditarea unității de învățământ preuniversitar evaluate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Decizia inspectorului școlar general privind acreditarea grădinițelor, școlilor primare, gimnaziale, precum și a școlilor de arte și meserii se face publică la nivel local, în conformitate cu prevederile art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 87/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 196/1999.

Art. 9. — Acreditarea, acordată prin ordin al ministrului educației și cercetării pentru învățământul liceal și postliceal sau prin decizie a inspectorului școlar general pentru învățământul preșcolar, primar, gimnazial, precum și pentru școlile de arte și meserii, după caz, recunoaște valabilitatea activității desfășurate de unitatea de învățământ preuniversitar respectivă până la data acordării acesteia.

Art. 10. — (1) Unitățile de învățământ preuniversitar particular cu specializări/calificări profesionale acreditate sunt persoane juridice de drept privat cu capacitate deplină de exercițiu. Pentru specializările/calificările profesionale acreditate, acestea pot organiza examene de absolvire, pot gestiona și emite diplome și/sau alte acte de studii.

(2) Diplomele eliberate de unitățile de învățământ preuniversitar pentru absolvenții specializărilor/calificărilor profesionale acreditate sunt recunoscute de Ministerul Educației și Cercetării.

Art. 11. — Unitățile de învățământ preuniversitar acreditate fac parte din sistemul național de învățământ și se supun controlului efectuat de Ministerul Educației și Cercetării, Comisia națională, inspectoratele școlare județene/al municipiului București, comisiile județene și de alte organe abilitate de lege, în vederea asigurării calității procesului instructiv-educativ.

CAPITOLUL III

Monitorizarea și controlul unităților de învățământ preuniversitar acreditate

Art. 12. — (1) În primii 5 ani după obținerea acreditării, unitățile de învățământ preuniversitar acreditate se supun controalelor anuale ale Comisiei naționale, respectiv ale comisiilor județene, după caz, pentru asigurarea calității procesului de învățământ. Pentru aceste controale nu se percep taxe.

(2) Controalele care vor fi efectuate în unitățile de învățământ acreditate pot fi anunțate instituțiilor în cauză cu cel mult 3 zile înaintea efectuării lor.

(3) Comisia de control este alcătuită din 1—2 persoane, membre ale Comisiei naționale sau ale comisiilor județene, după caz.

(4) În comisia de control pot fi desemnate persoane cu atribuții în domeniu din cadrul Ministerului Educației și Cercetării și/sau al inspectoratului școlar județean/al municipiului București.

(5) Rapoartele de constatare ale comisiilor de control se aduc la cunoștință unităților de învățământ controlate, în termen de 30 de zile de la finalizarea controlului.

CAPITOLUL IV

Evaluarea periodică din 5 în 5 ani

Art. 13. — Procedurile de evaluare periodică se declanșează la cererea Ministerului Educației și Cercetării, a inspectoratelor școlare județene/al municipiului București, a unității de învățământ preuniversitar sau din propria inițiativă a Comisiei naționale ori a comisiilor județene, după caz, și se efectuează în conformitate cu criteriile și cu standardele naționale de evaluare și de acreditare.

Art. 14. — (1) Unitățile de învățământ preuniversitar care se supun evaluării periodice depun, la solicitarea Comisiei naționale sau a comisiilor județene, după caz, documentația corespunzătoare prevăzută la art. 3.

(2) În vederea verificării datelor din raportul de autoevaluare și a definitivării rapoartelor de evaluare, președintele Comisiei naționale sau președinții comisiilor județene pot dispune efectuarea vizitelor de evaluare.

(3) Rapoartele de evaluare devin înscrisuri publice, după analizarea și aprobarea lor în plenul Comisiei naționale, cu toate consecințele prevăzute de lege.

Art. 15. — În mod expres, pentru evaluarea periodică, taxa de evaluare este de 3 salarii lunare brute de educatoare, învățător sau profesor, după caz, din învățământul de stat, cu gradul didactic I, cu vechime maximă.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 16. — (1) Hotărârile Comisiei naționale, respectiv ale comisiilor județene, cu privire la acordarea/neacordarea acreditării pentru fiecare nivel de învățământ se adoptă prin vot secret, cu o majoritate simplă din numărul total al membrilor.

(2) Ședințele ordinare ale Comisiei naționale sunt statutar constituite în cazul întrunirii a cel puțin două treimi din numărul total al membrilor.

Art. 17. — (1) Subcomisiile sunt alcătuite, de regulă, din 3—4 membri ai Comisiei naționale sau ai comisiei județene, pentru nivelul de învățământ solicitat, după caz.

(2) Subcomisiile, respectiv comisiile județene, după caz, efectuează în cursul unui an școlar cel puțin două vizite de evaluare, în baza deciziei președinților acestora, emisă conform hotărârii Comisiei naționale. La aceste vizite pot participa și alți membri decât cei desemnați inițial.

(3) Inspectoratele școlare județene/al municipiului București efectuează la unitatea de învățământ preuniversitar respectivă inspecții școlare succesive la toate disciplinele cuprinse în planul de învățământ, în cursul anului școlar în care se solicită acreditarea.

(4) Copiile de pe procesele-verbale ale inspecțiilor școlare efectuate de inspectoratele școlare județene/al municipiului București constituie anexă la raportul de evaluare al Comisiei naționale sau al comisiilor județene, după caz.

(5) La activitățile de evaluare ale Comisiei naționale participă, cu statut de observator, președinții comisiilor județene sau, în situații excepționale, unul dintre inspectorii școlari, membru în comisiile județene, special desemnat de către președinți.

(6) La activitățile de evaluare ale comisiilor județene participă, cu statut de observator, un membru al Comisiei naționale, în baza deciziei președintelui acesteia, emisă conform hotărârii Comisiei naționale.

(7) La activitățile de evaluare/control ale Comisiei naționale, respectiv ale comisiilor județene, după caz, poate participa, cu statut de observator, reprezentantul organizației sindicale care este majoritară în unitatea de învățământ preuniversitar respectivă.

Art. 18. — Inspectoratele școlare județene/al municipiului București au obligația de a face publică rețeaua actualizată a unităților de învățământ preuniversitar de pe raza județului respectiv sau a municipiului București, precum și statutul acestora (acreditate/neacreditate).

Art. 19. — Prezenta metodologie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 047471